

ΜΕΤΑΞΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ

(ΙΟΥΛΙΟΥ '28—1906)

Τῷ ἀξιολύτῳ φίλῳ κ. Α. Καλογεροπούλῳ

ΑΓΕΜΕΝΗ ἀπὸ ὅσα
περιβάλλουν τὴ
ζωή μου, μὲ συν-
τροφιά ἀχώριστη
τὸν ζωηρὸ θεὸ τῆς
Ἀγάπης, ποῦ μέσ
᾽στὰ βάθη τ' ἀ-
φθιτα τοῦ στή-

θους μου τονίζει τὰ γλυκύτερα, τ' ἁρμονικώ-
τερα τραγούδια, φέρομαι σὲ ξένο περιγιάλι.

Ἀφίνω τὸ Βυζάντιο γιὰ ἄλλο.

Τὸ πλοῖό μας γοργόφτερο ἀπομακρύνεται.

Βαίνει αὐτὸ ὁλόχαρο πρὸς νότον καὶ ὁ νοῦς
μου βαίνει ὑψηλὰ καὶ ἀγκαλιάζουν αἱ αἰσθήσεις
μου ὅλη τὴν πλάσι νοερῶς, ὅλο τὸ ἀτελείωτο
αὐτὸ μυστήριο, ποῦ τῆς μεθ᾽, τῆς παραλῦει.

Ρίχνω ἓνα ἡμάτι, ἡμάτι ἀχόρταγο, ὅσους
τόπους ποῦ ἀφίνω.

Δεξιᾷ ἡ πολυστόλιστη τοῦ Σεραίι Βουρνού
ἀκρογιαλιά. Τὰ κάστρα, τὰ τζαμιά της, τὰ
παλάτια της ὁλόασπρα.

Θαρρείς πῶς ἡσυχάζει ἡ νυφούλα χωρὶς
ὄνειρα καὶ πόθους, μ' ὅλη τὴ νωχέλεια καὶ τὰ
χασμήματα τοῦ φοβεροῦ κατακτητοῦ της.

Ἀπ' τ' ἀριστερά, πολύχρωμη, συννεφοσκε-
πασμένη ἡ μυρόλουστη ἀγκάλη τῆς Ἀνατολῆς.
Λές καὶ μὲ τὴν ἀχνάτη πρωϊνὴ καλύπτρα της
κρύβει μὲ συστολή—ἀληθινὴ Ἑλληνοπούλα—
τ' ἀφθονά της κάλλη ἀπὸ τ' ἀδιάκριτά μας
βλέμματα.

Ἀντίκρου μου, ἐκεῖ ὅσῃν ἄκρῃ τοῦ γαλαζίου
ἀτλαζέηνου ντιβανιοῦ, ποῦ ἀπ' τὸ πάτημα τὸ
βιαστικὸ τοῦ πλοίου μας διπλώνει κάπου κάπου
καὶ ἀφίνει νὰ φανῇ τ' ὁλόλευκο φοδράρισμά
του — παιχιδιάρικοι ἀφροί — μοῦ κλείουν τὸν
ὀρίζοντα τὰ χαρωπὰ καὶ νοσταγμένα ἀκόμη
Πριγκηπόνησα.

Δυὸ ζῶνες μᾶς χωρίζουν τώρα ἀπ' αὐτά.

Ἡ μὲν, βαθεῖα γαλαζοπράσινη, ἀτάραχη,
μὲ ὑπερηφάνεια καθρεφτίζει μέσα της τῆς
ἄκρες τους. Ἐμπρὸς της ἄλλη, ἀνοικτότερη,
ποῦ ὅσῃν πλατεῖα της ἀγκαλιὰ κρυφοφιλοῦνε
ἡ ἄκτινες τὰ νερὰ καὶ σμίγονται τὰ χεῖλη τὰ
αἰθέρια τοῦ οὐρανοῦ μὲ τῆς θαλάσσης τὰ ἀ-
φράτα καὶ ὑγρά, κι' ἀκούεται μελωδικὸ τ' ἀγ-
κάλλισμα καὶ νοιώθεται ἡ θερμὴ καὶ ἡ ἡδονὴ
ἀπὸ τὸ ἀπαλώτατο φρικίασμα τῆς γαλανῆς
ἐπιδερμίδος της.

Θεῖο συμπόσιο! Μυστήριο αἰώνιο τῆς Φύ-
σεως, πῶς μὲ ἡδύνεις!

Φιλιοῦνται τὰ στοιχεῖα!

Ξεχειλίζει ἡ ζωὴ! Ἀρωματίζεται ἡ Πλάσι!

Μόριο αὐτῆς ἀπαρατήρητο κι' ἐγὼ νοιώθω
ὅ,τι κι' αὐτὴ, κι' ἡδύνομαι ὅσῃν ἡδονὴ της.

Πλέει ἡ ψυχὴ μου ὅσῃν ὠκεανὸ τῆς σκέ-
ψεως, ἐνῶ τὸ σῶμά μου ἀθόρυβα μ' ἀφίνει.
Τὸ λησμονῶ ἐδῶ ἐπάνω ὅσῃν κατὰστροφμα καὶ
ἀναβαίνω, ἀναβαίνω διαρκῶς.

Μὲ συντροφεύουνε χαρὲς ἀτέλειωτες καὶ μυ-
στικῆς, ἀγάπη, ὄνειρα θεότρελλα.

Ἀφήκα μακριὰ μου περὶ τὴ σκοτεινὴ θεὰ
τοῦ Πόνου, ποῦ ἀκολουθοῦσε χρόνια τώρα τῆς πα-
τημασιζές μου, τὴν ἀποχωρίσθηκα. Στὰ βάθη τ'
ἀεικίνητα τοῦ ἀγαπητοῦ Βοσπόρου μου τὴν ἐπνίξα.

Ὅσῃν Προποντίδα μὲ προσμένει ἡ Νεραΐδα
τῆς χαρᾶς.

Ἡ ψυχὴ μου, ἀναστημένη τώρα, ἔχει ἐφό-
διό της μυστικὸ τὸ χρυσωμένον τῆς ματιᾶς του
γλυκοχάραγμα, ποῦ μέσ ᾽στὰ λιγισμένα βάθη
του διαβάζω καθαρώτατα τ' ὀλιγοσέλιδο βι-
βλίον τῆς παρθένιας του ψυχῆς, καὶ ἔτσι, σφι-
φταγκαλιασμένη μὲ τὴν εὐτυχία τὴν ἀληθινὴν,
σιμώνει ἄλλες παραλίες, ἄλλες εὐμορφίες.

Πλατύνεται ἡ θάλασσα· πλατύνεται κι' ὁ
οὐρανὸς καθάριος, μὲ καμπόσα ἄσπρα πού-
πουλα ὅσῃς ἄκρες χρυσωμένα ὑτροπαλὰ ὅσῃν
Φοίβου τὴν ἐμφάισι· πλατύνεται καὶ ἡ νεα-
νικὴ καρδιά μου· καὶ μέσ ὅσῃς κτύπους της
τοὺς χαρωπούς κρατεῖ μὲ ξήλεα τὴν ἀγάπην
ζωτανή, κι' ἐνῶ τὸ σῶμα ταξιδεύει ἀπαλὰ,
ἡ ψυχὴ, ἡ μέσα σὲ μαρτυρία τόσα βαπτι-
σμένη, ἡ ψυχὴ, ποῦ ὅπως τόσες φορές βα-
θεῖα, παράξενα, ροδίζεται καὶ μὲ τῆς πρώτης
νεότητος τὴν ὁρμὴ βουτίζει καὶ ὅσῃν ἀπέραντη
αὐτῇ τῆς Φύσεως μαγεία — ποῦ μοιάζει τόσῃ
τὴν ἀγάπην του τὴν ἀτελεύτητη! — μέσ ὅσῃν
ἀγία κολυμβήθρα τῶν ὁνείρων, ὅσῃν ἀθῶα τῆς
χαρᾶς κι' ὁλόφωτα παλάτια, ποῦ πνέουν μύρα
θεϊκὰ κι' ἀσύλληπτα τραγούδια, ποῦ παραλῦει
ἡ ψυχὴ καὶ λιγωμένη ἀσυνείδητα πετᾷ μὲ τὰ
ἀγγελικὰ φτερούγια τῆς Ἀγάπης ὑψηλότερα
καὶ μαγικώτερα.

Καὶ μαγεμένη τώρα περὶ πολὺ, πηγαίνω
ἔμπρὸς — διπλὸ ταξίδι — μὲ χίλους πόθους
μέσ ὅσῃν στήθη, μ' ἀπειρες ἐλπίδες, μ' ἀγνω-
στες καὶ μυστικῆς εὐχῆς, στημένες ὅλες πλάι-
πλάι, ἀδελφικὰ, μὲ χέρια σ' ἀλυσσιδα νοερὴ
περιπλεγμένα, μέσα ὅσῃν ἀχνάτα τοῦ Ἀπείρου
στρώματα καὶ θεμελιζόνουν ἓνα στηλοβάτη πᾶν-
αγνο καὶ στραφτερό, τὸ στηλοβάτη τοῦ ὠραίου
μου Ἰδανικοῦ, ποῦ ὑψηλότερη ἀπὸ τὰ πάθη τὰ
κοινὰ καὶ ταπεινὰ λατρεύει ἡ ἐλεύθερη ψυχὴ
μου!

Φ.Ο.ΒΗ